

Teatr Porywacze Ciał

„Zrobie co zechce”

Przedstawiamy Państwu najnowszy spektakl Teatru Porywacze Ciał pt: „Zrobie co zechce” według tekstu Macieja Adamczyka, w reżyserii i wykonaniu Katarzyny Pawłowskiej i Macieja Adamczyka. Entuzjastycznie przyjęta przez publiczność premiera odbyła się 20 października 2018 w Poznaniu

Link do fragmentów spektaklu:

<https://youtu.be/nDExpVKy6zc>

Teatr Porywacze Ciało to profesjonalny teatr prywatny, który istnieje od 1992 roku. Tworzą go absolwenci wrocławskiej PWST – Katarzyna Pawłowska i Maciej Adamczyk - zawodowi aktorzy, którzy pełnią również funkcję dramaturgów i reżyserów. Tworzą spektakle autorskie i bardzo różnorodne – salowe, plenerowe, muzyczne, monodramy, akcje jednorazowe, wystąpienia i działania na styku teatru i sztuki performance. Wszystkie one mają wspólną cechę: są wypowiedziami autonomicznymi i totalnymi. W swoich działaniach testują różne formy i konwencje - wykorzystują stylistykę wodewilu, kabaretu i happeningu, balansując między bezpośredniością psychodramy a dystansem metafory. Posługują się strategią parodii i pastiszu, używają znaków i symboli kultury współczesnej, zestawiają teksty literackie z wulgaryzmami, arcydzieła z kiczem. Tworząc w swoich przedstawieniach nastrój prowokacji myślowej, językowej i formalnej, tropią „mitologie codzienne”, które wytworzyło i wciąż na nowo tworzy współczesne społeczeństwo. Swoimi działaniami dają wyraz istnienia kultury karnawałowej, którą cechuje pluralizm przekonań, stylów życia, form zachowań i zarazem zachwianie uniwersalnych wartości. Pokazują człowieka współczesnego, którego tworzą zdegradowane mity i popęd, człowieka o zachwianej tożsamości. W swoich spektaklach twórcy mierzą się z mitami pop kultury, kpią z nich, przedrzeźniają je, a jednocześnie pokazują jak dalece są przez nie ukształtowani. To współcześni manieryści, którym nieobca jest postawa ironistów, prowokatorów i ekscentryków.

Teatr Porywacze Ciał od początku swojego istnienia prowadzi działalność warsztatową i edukacyjną - w Poznaniu zaprasza na zajęcia aktorskie w Studiu Osobowości Porywaczy Ciał, a przy okazji prezentacji festiwalowych organizuje cykle warsztatowe dla młodzieży i dorosłych.

„Teatr Porywacze Ciał jako jeden z pierwszych zaczął reagować na zmiany, które zaszły w polskim społeczeństwie po reformach przełomu lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, odwołał się do rzeczywistości wcześniej przez rodzinne teatry nie penetrowanej: rzeczywistości szybkiego wzrostu gospodarczego, łatwej konsumpcji, supremacji zasad wolnego rynku. Bohater ukazany przez Porywaczy to „człowiek nowych czasów” – większość czasu spędza na zarabianiu pieniędzy, pochłanianiu najniższych form kultury pop, lub zaspokajaniu potrzeb fizjologicznych. Porywacze pozostawiają widza w stanie niepewności. Ich celem nie jest ocena świata, lecz wydobywanie jego paradoksów. W swoich dramatach odwołują się do wielu istotnych tradycji literackich, lecz ich przewrotność ujawnia się w tym, że wywracają ową tradycję na lewą stronę - korzystają z niej, a równocześnie kpią, ich świat jest światem wielu możliwości interpretacyjnych, światem, który z zasady nie poddaje się jednoznaczemu odczytaniu...”

(Tomasz Plata „Dialog”)

„Unikają ogólników, bajania o nędzy egzystencji, przemijaniu i śmierci. Nie używają tekturowych walizek ani dziadowskiego wózka jako symbolu życiowych doli i niedoli. Próżno też szukać w ich spektaklach piekielnych ogni,

histerycznego zawodzenia czy rozpaczliwych prób zmagania się z egzystencją. Jeśli nawet w ich przedstawieniach pojawiają się takie wątki, to zawsze jako kontrapunkt dla konkretnych sytuacji. W udany sposób łączą swobodę warsztatową z rzadkim na polskiej scenie humorem i przenikliwością obserwacji....”

(Jakub Schiller „Nowe Państwo”)

„W spektaklach Porywaczy Ciało tętni rozpaczliwa żądza poznania sensu i celu ludzkiego życia. Są przy tym bezlitośni i ironiczni. Rozśmieszają i bawią po to, by nagle przerazić lub wzruszyć....”

(Olga Katafiasz „Didaskalia”)

„Porywacze wywołują gniew, sprzeciw i wzruszenie. Podziwiać należy, że udaje im się bez trudu ożywić te zamierające elementy teatralnego doświadczenia....”

(Jakub Mielnik Radio „S”)

„Zobaczyłam przedstawienie, które pokazało mi nowe, dotąd nieznane oblicze teatru i sprawiło, że jako widz stałam się bezradna. Ujawniło najgłębiej skrywane emocje widzów i zmusiło do poznania siebie samego. W sposób brutalny, ale niezwykle prawdziwy pokazało nam jaki jest w swej istocie otaczający nas świat. Porywacze Ciało w niezwykle rzetelny, trafny i inteligentny sposób opisują naszą dzisiejszą rzeczywistość....”

(Anetta Łyżwa „Didaskalia”)

„Porywacze dokonali czegoś w rodzaju teatralnego cudu – sprawili, że uwierzyliśmy w nieprzewidywalność sytuacji na scenie...”

(Joanna Targoń „Didaskalia”)

„Są jednym z nielicznych w Polsce teatrów, który ma odwagę podjąć wyzwanie współczesności. Realizują autorskie spektakle, w których dochodzi do laboratoryjnego wydestylowania esencji nowoczesności. Tworzą teatr prawdziwie współczesny, świetnie zagrany, pomysłowy, podejmujący wyzwania formalne i tematyczne. W dziedzinie opisywania świata uwagą, dociekliwością i precyzją są klasą sami dla siebie i nie mają konkurencji. Genialnie odczytują rzeczywistość. Świetnie poruszają się po kanonach najnowszej estetyki. Na scenie mówią zawsze w pierwszej osobie. I są w tym mówieniu szalenie autentyczni. Ale nie przestało ich boleć życie. Rozpaczliwie nie chcą tracić zmysłu wzroku, węchu, słuchu, dotyku, smaku....Chcą żyć jakąś pełnią, choć nie bardzo wiadomo, co to miałoby być. I ta rozpacz udziela się widzom, choć przez cały spektakl wciąż wybuchają śmiechem....”

(Ewa Obrębowska-Piasecka „Gazeta Wyborcza”)

„Porywacze zaskakują znakomitym słuchem literackim, wyczuciem formy i autoironią...”

(Juliusz Tyszka)

„Ich spektakle są bezlitosne i bolesne. Bardzo podoba mi się ich odwaga w szukaniu nowych form wyrazu....”

(Piotr Ratajczak)

„Nienachalnie, niejednoznacznie, ale konsekwentnie prowadzą grę z publicznością. Prostota przekazu w obrazie, gestach, oszczędnym dialogu ma w sobie coś z filmów

Chaplina - rozbawia, i wzrusza jednocześnie. Pokazuje świat prosty, a jakże skomplikowany....."

(Anna Wierzchowska „Didaskalia”)

„Kompromitują rozpasaną bezduszną konsumpcję. Pokazują agresję, jaka musi pojawić się w świecie rzeczowości pozbawionej jakiegokolwiek systemu wartości. Nie dają żadnej recepty, nie proponują żadnej rzeczywistości pozytywnej, ograniczając się wyłącznie do negacji, za to totalnej. Może trochę to wszystko zbyt proste, ale za to brawurowo wykonane i kontestujące naszą nową rzeczywistość bezwstydną stabilizacji. Porywacze bezwzględnie naruszają bezpieczeństwo widzów, budując na małą skalę teatr przemawiający do widza przez skórę. Od dawna na to czekałem!”

(Piotr Gruszczyński „Tygodnik Powszechny”)

„Ich przedstawienie "I Love You" przypominało swego czasu wystrzał z "Aurory". Było szantażem emocjonalnym, grą z widownią i granicami teatru. Porywacze Ciał wnieśli do offu warsztat zawodowych aktorów, dwuznaczną fascynację "nowym wspaniałym światem" technologii i konsumpcji. Byli ironiczni i okrutni. Czerpali inspirację z miejsc i estetyk, do których przedtem żaden szanujący się alternatywny artysta nawet nie zaglądał....

(Łukasz Drewniak „Dziennik Kultura”)

Teatr Porywacze Ciał prezentował swoje spektakle na wszystkich ważniejszych festiwalach teatralnych w Polsce, a także w Niemczech, Holandii, Czechach, Słowacji,

Słowenii, Chorwacji, Wielkiej Brytanii, Austrii i Kanadzie. W 1997 roku Teatr otrzymał Medal Młodej Sztuki za „Twórcza pasję”. Spektakl „I LOVE YOU” otrzymał I nagrodę na festiwalu Pobocza Teatru w Toruniu (1996), oraz podczas Łódzkich Spotkań Teatralnych (1996). Spektakl „MINIMAL” otrzymał I nagrodę w Łodzi i nagrodę promocyjną na festiwalu Kontrapunkt (1998). Spektakl „TECHNOLOGIA SUKCESU” otrzymał nagrodę promocyjną i nagrodę dziennikarzy na festiwalu Kontrapunkt (1999). Na tym samym festiwalu rok później spektakl „VOL. 7” otrzymał nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za najlepszy spektakl, a w 2002 nagrodę Towarzystwa Przyjaciół Szczecina zdobyło przedstawienie „TEST”. Za rolę w spektaklu „TAJEMNICA wg GOMBROWICZA” Maciej Adamczyk otrzymał nagrody aktorskie na festiwalu Kontrapunkt w 2006 oraz na Międzynarodowym Festiwalu Gombrowiczowskim w Radomiu. W 2007 roku spektakl „VERY” wygrał Ogólnopolski Przegląd Monodramu Współczesnego w Warszawie, co w roku 2012 powtórzył monodram "ZAPIS AUTOMATYCZNY", a w roku 2016 monodram Katarzyny Pawłowskiej pt: „PIĘKNIE ŁADNIE” otrzymał na tym festiwalu wyróżnienie. W listopadzie 2017 roku spektakl „Humanicana” otrzymał Nagrodę Młodych podczas Festiwalu Zderzenie Teatrów w Kłodzku.

SPEKTAKLE TEATRU PORYWACZE CIAŁ

ZROBIE CO ZECHCE (2018)

HUMANICANA (2017)

JAK NIE OSZALEĆ ZE SZCZĘŚCIA (2016) – stand-up Macieja Adamczyka

PIĘKNIE ŁADNIE (2016) – monodram Katarzyny Pawłowskiej
SZYSZYŃKA (2015)

HULTAJE (2014) – spektakl plenerowy

PARTYTURY RZECZYWISTOŚCI (2013)

ZAPIS AUTOMATYCZNY (2012) – monodram Macieja Adamczyka

INWAZJA WEDŁUG PORYWACZY CIAŁ (2010)

MORE HEART CORE! (2009)

CORRECTOMUNDO (2008)

CYKLIŚCI (2008) – spektakl plenerowy

OUN (2007) – monodram Katarzyny Pawłowskiej

RA RE (2006)

VERY (2006) – monodram Macieja Adamczyka

TAJEMNICA wg GOMBROWICZA (2004)

WSZYSTKIE GRZECHY SĄ ŚMIERTELNE (2004)

PARADA ŚMIESZNYCH TWARZY (2003) – spektakl plenerowy

REKORD (2003) – spektakl plenerowy

TEST (2002)

**THE BEST OF PIOSENKI NAJLEPSZE (2001) – koncert
multimedialny**

SZTUCZNE ODDYCHANIE (2000) – spektakl plenerowy

VOL. 7 (2000)

TECHNOLOGIA SUKCESU (1998)

MINIMAL (1997)

AUTOFOBIA (1996)

ŚWINIE (1995)

I LOVE YOU (1993)

PSY (1993)

Teatr Porywacze Ciał

Ul. Folwarczna 29e/88

61-064 Poznań

Tel: 695434726 / 601839524

<https://www.facebook.com/teatr.porywacze.cial/>

www.porywaczecial.art.pl